

نشست علمی تخصصی هنر ، معماری و شهر سازی عصر پنجشنبه ها

محل برگزاری: سالن اجتماعات مهندسين مشاور هرم پی

زمان: پنجشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۳

عنوان: طراحی صحنه

سخنرانان و اعضای پنل: آقای دکتر حمید صنیعی پور، آقای دکتر احمد کامیابی

چکیده‌ای از سخنرانی‌ها به شرح زیر می‌باشد.

سخنران اول آقای دکتر حمید صنیعی پور، سخنران اول جناب آقای دکتر حمید صنیعی پور، وی صحبت خود را اینگونه آغاز کردند که، امروزه ژانری در سینما وجود دارد، تحت عنوان معماری در سینما، به طوری که معماری صحبت می‌کند بدون اینکه بازیگر بازی کند. به طور کل هنرها دو دسته اند : ۱- فردی (گرافیک، نقاشی، ...) ۲- گروهی (تئاتر، سینما، ...)

ولی در کل همه این مباحث در نهایت به خلق فضا ختم می‌شود. وی در ادامه به ارتباط تنگاتنگ طراحی صحنه با مبحث معماری اشاره کردند و اینکه در طراحی صحنه باید به همه نشانه‌ها و نمادها توجه شود و سپس همه آنها در یک فضای کوچک با هم تلفیق شود و وظیفه طراح صحنه تقویت فضای حسی در بازیگر است. به طور کلی کار طراحی صحنه یعنی نهایت معماری.

ایشان ۳ فرم تئاتری را با ذکر مثال معرفی کردند : ۱- فرم ادبی: نمایش نامه های اجرایی در تئاتر

۲- فرم موزیکال: اپرا (که هفت هنر است و نهایت معماری: حرکت بازیگری، نقاشی،

صوت، نور، آواز، ...)

۳- نور و صدا: رقص باله (حرکت فیزیک بدن بیانگر داستان است).

به طور کلی صحنه را نهایت معماری، ساختار فضایی و بافت تشکیل می‌دهد.

سخنران دوم آقای دکتر احمد کامیابی، سخنران دوم جناب آقای دکتر احمد کامیابی سخنانشان را با کلام بزرگانی چون آنتونین آرتو آغاز کردند : "صحنه مکانی فیزیکی و ملموس است که می‌خواهد آن را پر کنند و زبان ملموسش را به کار گیرند و او را به حرف آورند. عدم وجود دکور هم به اندازه پر بودن صحنه به وسیله اشیا، برای تأثیرگذاری تخیل تماشاگران اهمیت دارد. فضای صحنه نباید فقط به وسیله اشیا پر شود بلکه باید گویا هم باشد." وی در ادامه مطلب اضافه نمودند که در بعضی نمایشنامه‌ها، خود دکور یکی از فردسان های اصلی در نمایشنامه است. دکور باید همیشه قابل انعطاف باشد و در بعضی از لحظه ها جای اصلی را بگیرد زیرا همانند بازیگران زبان گفتار دارد. در لحظاتی هم باید محو شود، این هنگامی است که متن از غنای تصویر به قدر کافی برخوردار باشد و منظره کاملی را مجسم می‌کند. در آخر به ساختار تئاتر ارسطویی که به قرن ها پیش از میلاد برمی گردد اشاره کردند که این ساختار اولین چیزی را که توضیح می‌دهد اکپوزوسیون است. اکپوزوسیون در تئاتر یعنی وقتی پرده کنار میرود، تماشاگر بتواند در همان چند ثانیه حدس بزند که این نمایش کجاست؟ پرسوناژ و فردسان های اصلی چه کسانی هستند و چه چیزی می‌خواهد اتفاق بیفتد؟